

VIROLET

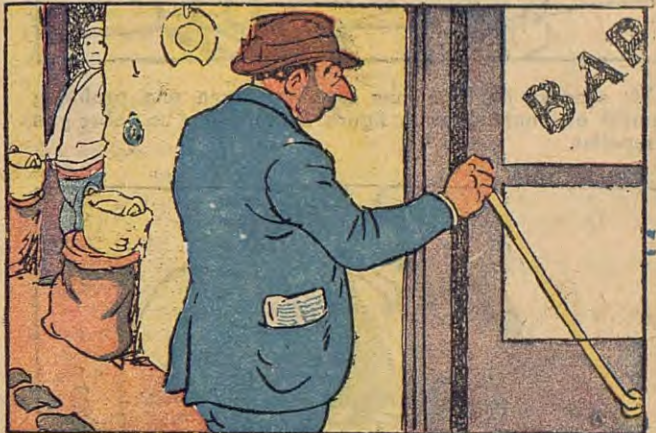
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

Si l'arriben a afaitar a quinze!...

per MIRET

En Berenguera havia anat a Vilablada, petit llogaret muntanyenc — a comprar una tartana i no havent trobat el venedor, es passejava, avorrit, pel poble.

Ja havia vist els afores i els dintres tres o quatre voltes i a en tenia ben bé prou de Vilablada. Aleshores se li acudi d'anar a ca'l barber. Així faria temps.

En Lari o millor, l'Assesina-cares, com l'ancmenaven els vilabledins (ho hagués sabut abans el pobre Berenguera) preguntà:

— De quinze o de ral? — Què v'eu dir? — Hi ha els dos preus, però a ral un hom sempre s'hi mira més. — Doncs de ral. — I començà la tragèdia.

Pobre Berenguera! Tan bona persona que era! Però ja era al ball i havia de ballar! A on aniria amb mitja galta de cada manera?

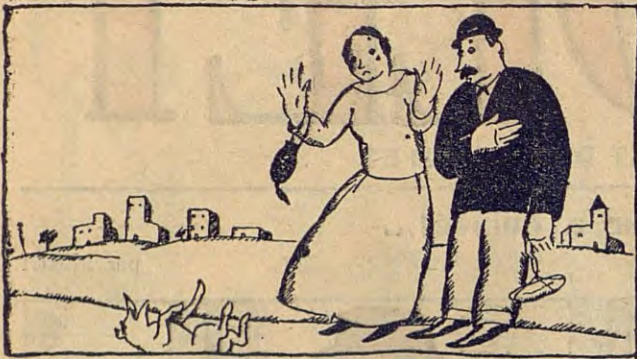
Dues portes més avall grinyolava de mala manera un porc condemnat a la darrera pena. Les hotifarres no tenen consciència!

En oír aquells horribles esgarips en Berenguera no es pogué estar de cridar: — Sempre hi ha un pitjor. Aquest pobre el deuen afaitar a quinze!

Marit i muller troben un gos

per MORA

Els senyors de Retaulons experimentaren una profunda emoció en contemplar la figura llastimosa d'un pobre gos atropellat.

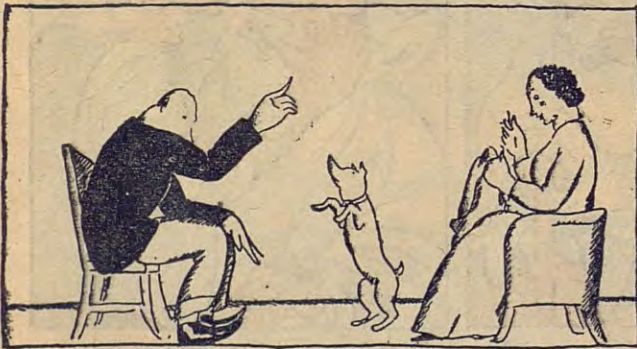
I el cor excel·lent dels nobles senyors s'apiadà de la bestiola dissortada que s'emportaren amb tota cura a llur domicili.

No cal dir que tractaren el ferit com a cosa pròpia, fent us de tot l'imaginable per guarir el seu cos totalment nafrat.

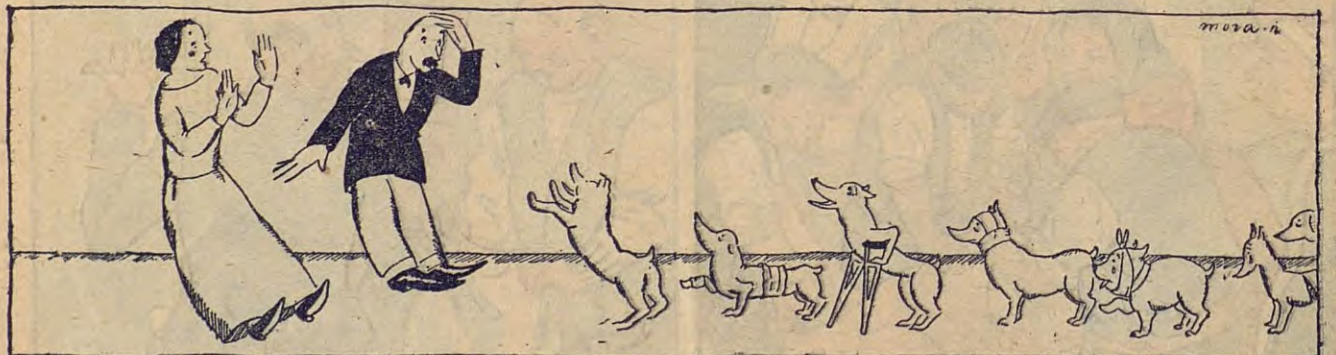
Es clar que causava alguna petita molèstia la seva cura! Però com que el metge els havia dit: — Sobretot, que vagi ben net de ventre!...

Al cap d'un parell de mesos, el gosset estava curat del tot. Era la joia de la casa, distraient al matrimoni en les llargues vetlles d'hivern.

Però un dia — o, dissort! — el gosset va desaparèixer. Hom el cercà endebades. El desconsol del matrimoni fou gran i de llarga durada.

Poc podien pensar-se però, l'importància de la desaparició del gosset. Un dia comparegué al front d'una munió de lesionats als quals portava a aquella casa, després d'haver cantat amb una fè apostòlica les excel·lències dels seus amos, en just agraïment als mateixos.

L'home que matà al diable

Dibuixos de CORNET

per R. NEGRE BALE

El dia 25 de maig de 1904 hi havia una gran gentada al port francès de Brest. Per aquell dia estava assenyalada la sortida d'una expedició cap al Pol Nord, sota l'empresa de Mr. Harry, un nordamericà que es passava la vida viatjant i fent dòlars.

Tothom parlava d'aquest home i n'explicava el tarannà especial. Cabalment feia uns quants dies que la premsa local havia parlat d'una estranya juguesca en la qual ell havia intervingut com a protagonista, al Cafè Blau. Realment el cas era ben singular. Mentre un de la tertúlia expl cava com una vegada havia vist aparèixer-se-li el dimoni deixant calcinat el sol on havia posat la petja i una gran farum de sofre en l'aire després d'haver desaparegut, Mr. Harry havia esclafit en una rialla tant sorollosa que el ventre se li sacsejava. I havia fet:

— Sou ben poruc M. Poule. La por solament podia fer-vos víctima de semblant il·lusió. Que un infant cregui amb aquestes aparicions diabòliques, pot anar. En un home gran no s'explica.

— Bé, bé; us agrada fer el valent es veu; però també se us posaria la pell de gallina si se us presentava.

— I ca...

— Haguessiu vist com remenava la cua; semblava una serp.

— Va ésser la por, home; va ésser la por.

— M'agradaria que fessiu una juguesca, així.

— Dieu, home, dieu.

— Demaneu que se us apareixi.

— No solament això, sinó que si se m'apareix, em comprometo a matar-lo sense ni tenir necessitat de clavar-li una trompada.

— Us hi comprometeu?

— Home, segons i com.

— Ja no sou tan decidit!..

— No sigueu criatura; vull dir quant me donareu si ho faig.

— Jo us donaré cent dòlars.

— És poc; no en tindria per res!

— Jo us en donaré cent més, — digué un altre de la colla.

— I jo — respongueren tots els altres llevat d'un multimilionari suec que amb tot i ésser ateu no volgué exposar ni un cèntim en la possibilitat de que s'aparegués el diable.

— No farem res si no arribeu a mil dòlars — contestà el nordamericà.

Els companys de la colla rumiaren una estona, buscant-se un esguard d'intel·ligència. Per fi l'home que havia vist el diable, digué:

— De la meva banda no tinc cap inconvenient en pagar la part que em toqui per arribar a mil dòlars puix queestic segur que el diable quan se us apareixi farà que se us seguïn les cames i no podreu res contra ell. I dieu de matar-lo!.. Deixeu-me riure a mf, ara.

— Aquesta rialla us costarà cara, puig que ara no faré el que hem dit per menys de deu mil dòlars.

— Cent mil us en donarem, si el mateu — féu un exultat. Hi esteu d'acord, companys? Us hi comprometeu?

— Paraula — respongueren tots a l'uníson, convençuts que Mr. Harry quan veuria el dimoni s'espantaria com una mala cosa.

El dia 25 de maig de 1904 sortia de Brest cap al Pol Nord una expedició comandada pel nordamericà de la juguesca.

La travessia, al principi ben feliç, anà devenint cada cop més feixuga, així que hagueren deixat les darreres terres habitades del Nord i a mesura que s'atacaven a la Mar de Gel.

Els aparells per trencar el glaç havien funcionat molt bé Però al cap de poc temps, com sol succeir en totes les expedicions polars, però, no passà gaire temps sense que topesin, com qui diu de nassos, contra una infranquejable barreira de gels.

Això precisament era el que desitjava Mr. Harry. No obstant, va fingir la més perfecta desesperació:

— Em vendria l'ànima al diable, amb tal de què em treïés d'aquest pas que no passa! exclamà.

Mai s'és vist que en un cas així el diable deixi d'acudir a la citació. Es veu que d'animes voluntàries no en correa gaires i és precís aprofitar l'ocasió.

Encara els icebergs llunyans no havien retornat l'eco de les seves paraules, que es va obrir el gel davant mateix de Mr. Harry i va presentar-se el diable, acompanyat, com és de llei, de l'indispensable olor de sofre i focs artificials.

— Aquí em teniu — digué. — Però treieu aquell llistó del pal, que muntaré a bord.

— Per què? — demanà Mr. Harry.

— Perquè forma una creu!

— Doncs, resteu a fora!

— No puc, home. No veieu que em glaço!

— No puc consentir que us molesteu. Ja baixaré jo mateix — féu Mr. Harry.

El tracte no va anar tan llis com hauria d'haver anat, Mr. Harry discutia, regatejava els més petits detalls. El diable començava d'impacientar-se. Es comprèn: Amb la seva pressa de conquerir una ànima, havia passat sense transició de la temperatura d'infern que té l'infern, a la de 48 graus sota zero d'aquella regió polar. I tot això amb el mateix vestit que portava, aquella capeta tan curta amb que surt al Faust.

De sobte, el pobre diable féu un estornut d'aquells que semblen una canonada.

— Jesús! — féu Mr. Harry.

Sentir el diable aquest sant nom i caure tan llarg com era va ésser tot u.

I ja no es va aixecar mai més. Havia mort d'una pulmonia fulminant, com poden comprovar per la còpia autèntica de la partida de defunció que obra en el Registre Civil, Secció Marítima de Brest, d'on havia parit i a on havia tornat l'expedició.

Perquè no cal dir que un cop mort el diable Mr. Harry girà proa cap al Sud.

Havia guanyat la juguesca.

R. NEGRE BALES

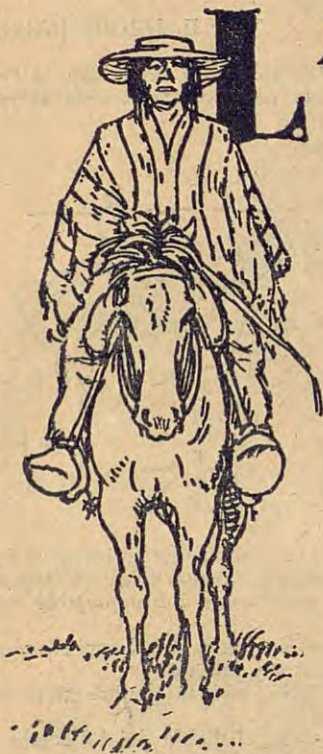

L AU

o les aventures d'un aprenent de pilot

per CARLES SOLDEVILA

(Continuació)

— Lau — va fer tot rentint-li les dues mans. — Conec la història del vostre captiveri, sé com heu estat destre i coratjós per sortir-ne... En tinc prou amb mirar-vos per sentir una ferma confiança en vós... Vetlleu per aquests homes... Són molt savis... però sospito que no serveixen gaire per anar per un país com aquest... El meu marit i M. Briolles sobretot, em fan una por! Fora dels seus estudis, són infants talment... Em prometeu de vetllar damunt d'ells?

Lau, que havia entès bastant bé aquestes paraules pronunciades per Mme. Biard amb lentitud i subratllades amb gestes, va cuïtar a fer la promesa que se li demanava amb una energia que va sobtar a ell mateix. Alicia el va mirar un moment i, un cop Mme. Biard se'n separà, va cuïtar a preguntar a la seva mare què havia estat aquella conversa tan animada.

La caravana era bastant nombrosa. Havien comprat cinquanta cavalls al preu del país — quatre rals velló cada un — i havien llogat dues dotzenes de mestiços en qualitat d'escorta. Duïen una impedimenta abundant, perquè totes les previsions els semblaven poques als comissionats de l'Acadèmia i perquè els aparells d'astronomia i d'agrimensura posaren un embalum considerable. Deu goços completaven el petit exercit.

Lau, que havia vist el brevíssim equipatge amb que viatjava la gent del país, no pogué estar-se de donar una mala mirada a aquell rengle de cavalls carregets que, un cop a la selva, serien una dificultat temible. N'insinuà alguna cosa, però M. Biard i M. Godin, el pintor, varen oposar-se a tota temptativa de simplificació, considerant que no hi havia res que pogués ésser suprimit. Lau, prudentment, callà, esperant que les circumstàncies curarien de demostrar la discreció del seu consell.

— En marxa! — va dir M. de La Condamine, desitjós d'abreujar les emocions del comiat.

Tot el convoi va posar-se en moviment. A vanguardia anava el «baquecino» (el guia), y després els cavalls lliures que havien de servir per al recanvi; a darrera els mestiços amb la impedimenta, els acadèmics, i a reraçaga, Lau i el Roig.

Caminaven per un país relativament tranquil, habitat per guaranis, una de les races més nombroses i pacífiques de l'Amèrica meridional, i no havien de témer cap escomesa. Això no vol dir que el viatge fos còmode i sense perills. Allà on els homes eren inofensius, les bèsties no ho acabaven d'ésser.

La primera nit que passaren al ras ja fou un motiu de sorpresa per als doctes acadèmics, i, especialment, per a M. Godin, el pintor. Així que varen triar lloc per a jeure, els

mestiços que formaven llur seguici cuitaren a fer resseguir el terreny per deu cavalls en tots sentits.

— Què fan? — va preguntar M. Godin, imperiosament, mentre que els seus companys, més cautes, miraven aquella operació amb curiositat.

Lau va explicar-los que allò es feia per esquivar els escursions que segurament geien sota les herbes.

— Mosca! — va exclamar el pintor a penes va comprendre. — De manera que tot això és plè d'escursions?

— Probablement n'hi ha alguna dotzena — va fer Lau mig rient.

— I si en queda algún després d'aquest trot? O bé si torna quan ens haurem ajaçat?

— Es ben possible — va fer Lau, — però si no els inquietem no ens faran res.

Condamine certificà les afirmacions d'En Lau i tots varen disposar-se a reposar, estenent en terra bones pells de vaca i tenint el cavall al costat per si calia fugir de les feres que els gossos, afortunadament, no deixarien d'anunciar a una bella distància.

Cal confessar que, en conjunt, i per homes desavesats a la vida primitiva dels deserts i de les selves, una nit plantejada en aquests termes no pot ésser una nit agradable. Totes les incomoditats de la travessia de l'Atlàntic i de la navegació pel Plata i pel Paraguay fins a Asuncion, els semblaven veritables delícies als comissionats francesos. El pobre Monsieur Biard, acostumat a una existència pacífica i confortable, va sospirar:

— Ai, la meva caseta de la Rue Dauphine! El meu llit tou! Quins sacrificis fa un home pel progrés de les ciències!

— I pel progrés de les Arts! — va exclamar el pintor Godin amb veu de tro.

El Roig, amb un punt de vanitat, va dir:

— I, encara, senyors, dongueu gràcies a Déu de no tenir com no tenim el perill d'una sorpresa de qualsevol tribu salvatge.

Els comentaris varen esmortuir-se aviat i cadascú provà de vèncer els escrúpuls i els temors i de cercar el repòs indispensable per comportar una prova que tot just començava.

Durant set dies marxaren sense inconvenient ni nosa per una planúria deserta en la qual només toparen amb algún escamat de vaques o de cavalls. En la vuitena jornada varen aturar-se una estona davant d'una *pulperta*, espècie de taverna d'aquells paisatges solitaris. Només allí tornaren a veure homes. Feia poca estona que hi descansaven, quan aparegué una colla de deu genets. Eren pastors de la pampa. Tots vestien d'una manera semblant; una camisa de llana ordinària, unes calces blanques, capell i *poncho*, o sigui una mena de capa amb un forat al bell mig per passar-hi el cap. Un d'ells, més pobre o més negligent, no duïa camisa, però sí capell i botes. Els acadèmics havien restat embadalits mirant-los com si fossin una aparició o un somni. D'on sortien aquells deu homes que semblaven formar una sola peça amb llurs cavalls? En tot l'espai que la vista abastava no es veia cap vestigi d'habitatge, ni tan sols cap senda entre la tofa d'herbei...

Cap dels deu va saltar en terra. Varen començar a passar-se el got d'aiguardent d'una mà a l'altre; varen conversar,

una estona en veu apagada; i en acabat varen desaparèixer al galop cap a l'horitzó.

— ¡Maleïtsiga! — va exclamar l'irritable M. Godin que havia començat plè d'entusiasme a dibuixar un croquis.

— No s'haurà pas acabat la raça dels pastors — va dir-li M. de La Condamine. — Bé us vagarà prou de trobar d'altres models d'aquest gènere.

— Es possible que el senyor hagi d'esperar una mica — va fer En Lau intervenint suauement en la conversa. — Demà, segons m'ha dit el guia, entrarem en la selva i allí no és fàcil que hi trobem pastors, sinó més aviat indis ferotges.

— Indis ferotges! — repetí el bo de M. Biard amb una mescla de curiositat i d'inquietud.

Cap a les catarates de Canendiyú

L'objecte dels expedicionaris en aquesta primera sortida era d'acostar-se a les catarates de Canendiyú, formades pel riu Paranà, i estudiar la regió que la volta, mal explorada fins aleshores, senyalada imperfectament en la carta que havia confeccionat pocs anys abans el francès d'Anville.

L'empresa era més arriscada del que els mateixos acadèmics havien imaginat, perquè calia lluitar-hi contra la conspiració de tres elements temibles: el terreny, que en aquells indrets apareixia tallat per nombroses corrents d'aigua i ericat de boscúries impenetrables; els indis més ferotges i sanguinaris que enlloc, i les feres, sobretot l'onça, més poderós i valent que el tigre.

Lau, que durant les llargues jornades es consagrava preferentment a treure dels guies totes les referències i informes que podia, havia arribat a imaginar amb bastant precisió tots els riscos de l'empresa i preveia amb alarma que no tots els seus companys serien aptes per suportar-los.

Entraren aviat en una boscúria atapeïda on les lianes formaven una xarxa prou ferma per dificultar l'avenç de les cavalleries. Lau va acostar-se a La Condamine que, entre tots els seus col·legues era el que comprenia més aviat els problemes pràctics de l'expedició, i li va dir:

— Senyot de La Condamine, així no podem anar. Costa de treure l'entrellat dels informes que donen els nostres guies, però a còpia d'esforços he arribat a persuadir-me que aquesta boscúria on acabem d'entrar té moltes llegües. La única solució, si no volem passar-hi tota la vida, obrint-nos pas a cops de destrat, és que reduïm al mínim la impedimenta, que seleccionem els homes, deixant-ne uns quants aquí amb els cavalls, i que la resta embarquem en canoes per seguir el corrent del riu Guatemí durant trenta llegües...

— Amic meu, no pensava pas gaire diferent de tu. Si no ens formalitzem anirem de cap al desastre. Ja veus com insensiblement he deixat el meu posat de parisenc — dient això La Condamine senyalava la seva indumentària reduïda a la mínima expressió, i el seu cap sense perruca. — No podem seguir pel bosc; hem d'anar a ce car el riu. D'acord. Però, i les canoes?

— Les farem — va respondre Lau amb simplicitat.

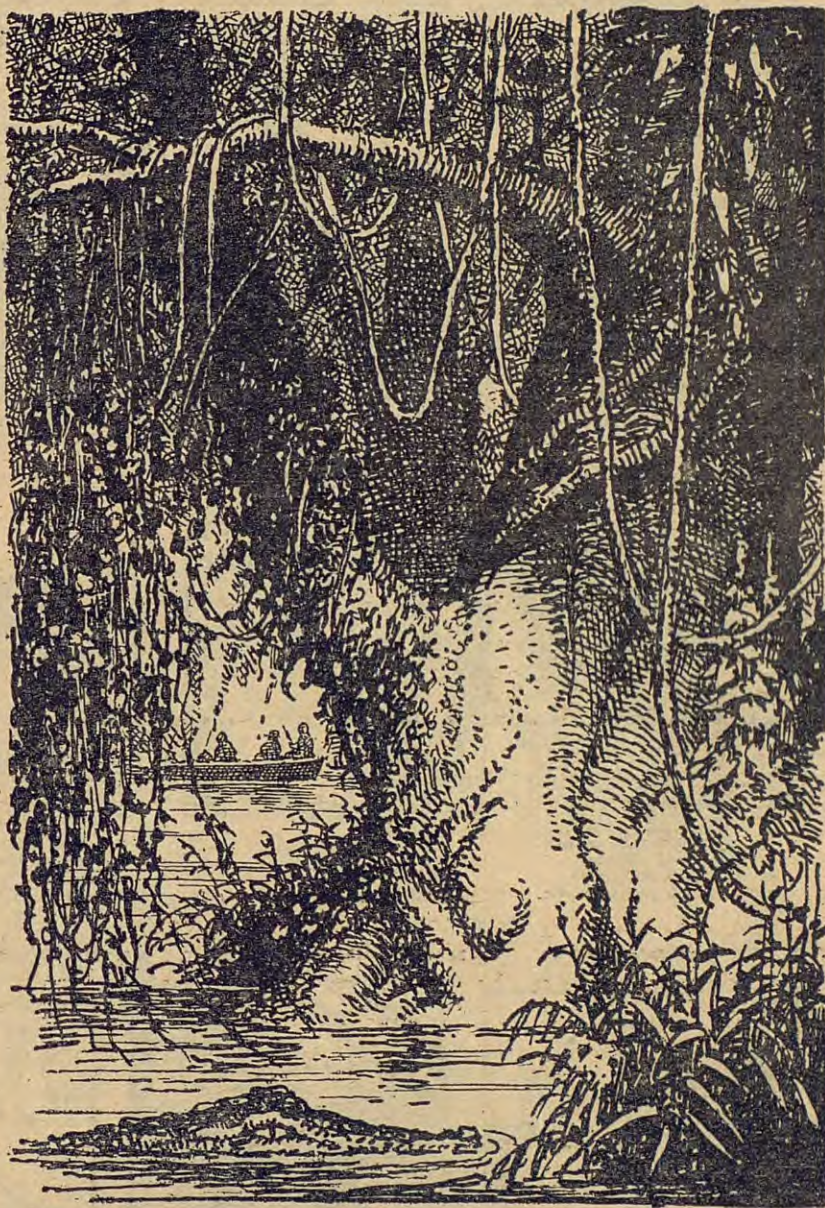
— Magnífic!

Varen inclinar-se a l'Est i, després de dues jornades feixuguíssimes, varen arribar a les vores del Guatemí, riu que a Europa tindria fama d'abundós, però que en aquells indrets entre el Paranà i el Paraguai no era sinó un rierol secundari.

Tallaren quatre soques enormes i començaren a construir quatre canoes llargarudes, semblants a les que construeixen els indis paiaguàs. Després de deu dies de destralejar, les embarcacions flotaven sobre el riu a punt de rebre als expedicionaris.

Durant tot aquest temps, hom havia discutit sobre la forma en que caldria dividir les forces. Al capdavant, conciliats tot els interessos, sospesades totes les conveniències, La Condamine, Biard, Groult, Godin y Lau varen embarcar-se en les quatre canoes, escortats per deu mestiços. En terra romanien Briolles, el Dr. Semergues, el Roig, la resta de l'escorta i tota la impedimenta.

A la primeria, la navegació pel Guatemí fou un plaer viússim. Marxaven a favor del corrent, de manera que llur única feina consistia a mantenir-hi les canoes al bell mig. La

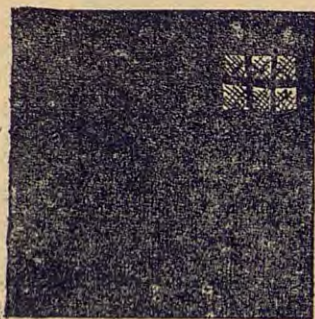

vegetació de las vores era tan frondosa que tot sovint formava un veritable pont de verdor.

(Continuará)

Gran Concurs de Quartetes il·lustrades

N.º 125 — IGNASI TINTORE

Voldria passar la nit perquè no m'piquin les mosques, estant-me ben a les fosques i ben acotxat al llit,

N.º 126 — FRANCESC ESTRADA

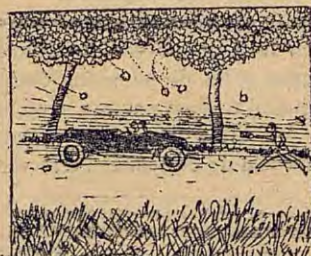
Lo que més m'agrada a mi es llegir el VIROLET i un cop el tinc ben llegit em quedo molt satisfet.

N.º 127 — ORIOL BADOSA

A mi m'agrada jugar i així passo l'estona jugant amb els meus germans en el camp del Club Girona

N.º 128 — JOAN COROMINAS

M'agrada un auto lleuger puix amb ell sens cap desastre presumixo pel carrer i també fujo del sastre.

N.º 129 — JOAN BERNADELL

Una cosa que m'agrada és fer una excursió i fer una gran dinada en el cim d'a'gún turó.

N.º 130 — LLUIS ARDIACA

Pintar a l'oli o a l'aiguada es un bon entreteniment i a mi molt m'agrada.

N.º 131 — FRANCESCA ARDIACA

Fer randa al coixí es gai i utilitat i per això a n'ami sempre força m'ha agradat

N.º 132 — RICARD VERDAGUER

M'agrada jugar a futbol perquè casi sempre guanyo i quant em passa algun got del disrut em faig un nyanyo

N.º 133 — MANUEL AMAT

A mi sempre m'ha agradat l'art de pintura cubista car no es nota el disbarat i ademés molt bé es despita.

N.º 134 — ADOLF GENOVAR

A mi m'agrada jugar a n'el fútbol cada dia amb el meu amic Badia en la plaça del Bestiar.

N.º 135 — JOSEP ARGÈ

Molt m'agrada el navegar navegar per la mar plana i poder-m'hi passejar per espai d'una setmana.

N.º 136 — JAUME MAS TAYÀ

Quant l'hivern fret i humit per tot sa tristesa escampa no trobo res més bonic que veure la planta blanca

N.º 137 — ROSA VILANOVA

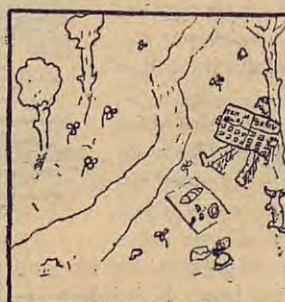
El que més m'agrada a mi quant la calor no és molt forta si amb franquesa t'ho haig de dir és saltar damunt la corda.

N.º 138 — MIQUEL VILANOVA

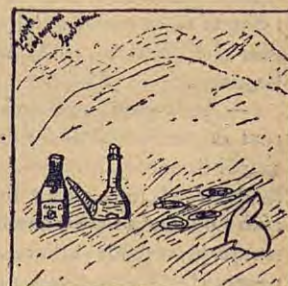
El joc que a mi més m'agrada quan surto a donar el vol he de dir-ho sense engúnia: Es poder jugar al futbol.

N.º 139 — ROBERT BARQUERO

Cada tarda a la montanya jo m'hi estic un ratet passant-me molt be l'estona tot llegint el VIROLET.

N.º 140 — JOSEP M.º CASANOVAS

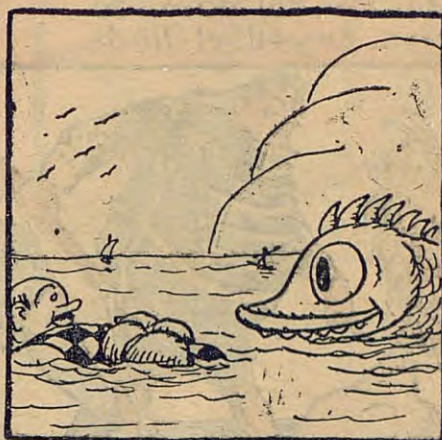
Es lo que a mi més m'agrada sentir el cant de la perdiu i beure alguna copeta de la marca Codorniu.

Rodolins incomplets

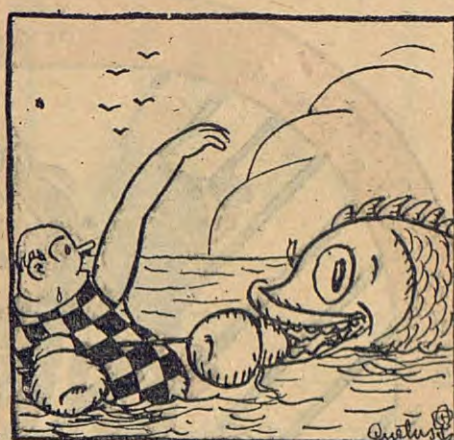
El peixot

De la calor es vol lliurar

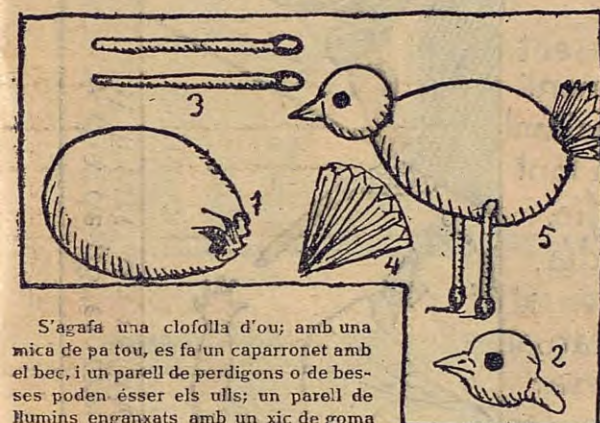
Mentre neda tant com pot

I el peixot se li propassa

MANERA DE FER UN OCELL

HISTORIETA MUDA

S'agafa una clofolla d'ou; amb una mica de pa tou, es fa un caparronet amb el bec, i un parell de perdigons o de beses poden ésser els ulls; un parell de llumins enganxats amb un xic de goma seran les potes, i una mica de paper p'egat i reta lat degudament farà de cua. I ja tenim ocellet en marxa.

JEROGLÍFIC

FRASE FETA

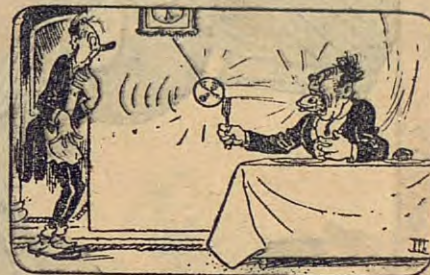
Sol·lucions al número passat. Rodolins incomplets: 1 A l'hora que el sol es pon la Mercè se'n va a la font. 2. Tot llegint el Viroler ha omplert el cantinet. 3. De les mans li ha relliscat i en mit booms s'ha trencat. Entreteniment: Un gerro. Jeroglífic: L'ase d'en Mora que de tot s'enamora.

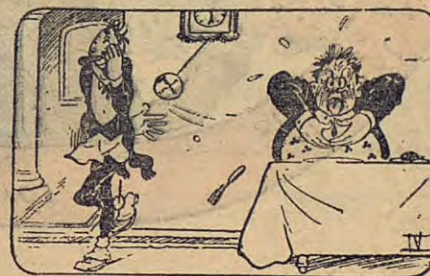
Crida al cambré amb gran estrèpit

perquè el peix no es pot menjar

però el pèndul del rellotge

decidit el fa callar

car davant del domadò
es torna anyell el lleó

pro amb sa esposa manso es ell
el que es torna

sols respira l'assistent
quan el domadò
es present

pro quon s'acosta a la fera
el pobret ho fa amb quimere
sens manana

y ella de pò es creu mort
si li surt un ratolí

AVIS

Note la historia present
ni fi ni comensament.
Schopenhauer Nietzsche i Kant
homes que valien tant
en ciencia i filosofia
la llegien cada dia.
Llegeix-la lector sensat
i quan te'n hages cansat
para't a reflexionar
i torna-la a comensar

NOTA

La historieta sens fi
es pot llegir a la tarda
lo mateix que al dematí

el criat amb un bastió
«st sensyò»
al gos fa dir

Fuig el ratolí espantat
dixis que s'acosta el gat

! fe un canguelo horrors
el gat, al davant del gos

